

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul I (2020) • Nr. 1 • 29 Noiembrie

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Păzește poruncile!

Postul de mâncare trebuie însoțit de îndepărtarea de orice păcat, de rugăciune și de luptă duhovnicească. Postul ne scoate din multe rele.

SFÂNTUL IOAN HRISOSTOM

Sfântul Apostol Andrei, călător de la Marea Galileii la Marea Neagră

Arhimandritul Mihail Daniliuc

În Betsaida – „casa vânturilor” –, o mică cetate din nordul Țării Sfinte, în familia pescarului Iona, a văzut lumina zilei Sfântul Apostol Andrei, frate cu Simon-Petru, cel ce avea să devină, la rândul său, pescar de oameni la chemarea Mântuitorului. Probabil că Hristos a preferat cetatea săracă de pe malul Mării Galileii, de vreme ce de aici Și-a ales încă trei discipoli, chemându-i la apostolat: pe Ioan și Iacov, fiii lui Zevedei, și pe Filip. Pescuitul, se pare, a constituit o premisă favorabilă în alegerea Sa: în general, pescarii se arată răbdători, învățați cu vremurile aspre, cu îndelunga așteptare, adeseori cu insuccesul sau primejdia. Poate că nu întâmplător acest fiu al lui Iona din Betsaida a purtat numele de Andrei, care înseamnă „**curajosul**”.

Nu de puține ori, călătoria pe ape sau răbdarea îi transformă pe unii „oameni ai mării” în niște contemplativi, ajutându-i să se despartă vremelnic de grijile și preocupările cotidiene și să se apropie de o lume mai înaltă, în care suferințele și durerile amorfesc. Fără îndoială, Andrei ajunsese un contemplativ. Dacă fratele său, Petru, și-a întemeiat o familie, pe el îl preocupă cu precădere grija pentru suflet. De aceea îl găsim ca **ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul**, „prins” de „mrejele” propovăduirii sale care pregătea lumea să întâmpine pe Izbăvitorul lumii cu îndemnul: „Pocățiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor”.

Astfel, Andrei era oarecum pregătit și dornic a-L întâlni pe Hristos. La puțin timp după ce L-a botezat în râul Iordan pe Mântuitorul, când a trecut Iisus prin fața lor, Sfântul Ioan a zis către Andrei, ucenicul său: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel Ce ridică păcatul lumii”. Auzind aceste cuvinte și dându-și seama că Iisus era Cel pe Care Îl aștepta poporul de secole, ca Mântuitor, Sfântul Andrei a

devenit **primul dintre cei doisprezece ucenici apropiați al Domnului**. Deși Petru apare cel dintâi în toate enumerările Apostolilor din Noul Testament, totuși primul chemat a fost fratele lui, Andrei. Când Botezătorul L-a arătat pe Iisus din Nazaret zicând „Iată Mielul lui Dumnezeu”, el a înțeles că Iisus este mai mare decât Sfântul Ioan, fiind Unul lui Dumnezeu venit în lume să mântuiască pe cei ce vor crede în El. De aceea L-a urmat și a răspuns cu bucurie chemării de a deveni „pescar de oameni”, participând alături de Mântuitorul la întreaga activitate prezentată în cele patru Sfinte Evanghelii. **Smerenia Sfântului Andrei** s-a vădit nu doar cât timp L-a stat alături Domnului, neevdențându-se în nicio polemică, ci în toată existența sa. Deși prezent la atâtea minuni sau cuvântări ale Mântuitorului, nu a scris nimic. Rămâne o taină cum de Andrei nu a lăsat nici un cuvânt scris. Cu siguranță, însă, a scrijelit cu colțul inimii sale incandescente, aprinse de cuvintele și faptele Domnului, „pagini” neuitate, care au „născut” în istorie popoare creștine, așa cum s-a întâmplat în cazul neamului nostru.

(continuare în pagina 2)

Un nou proiect încărcat de bucurie: foaia parohială

Preot Pavel Postolachi

Sentimentul de bucurie este cel care ne apropie de oameni, dar și cel care ne apropie de propria ființă. Acesta este cel care ar trebui să ne ghideze viața în fiecare zi, dar și să ne străduim să îl dăruim celor pe care îi întâlnim, în fiecare zi. Un simplu zâmbet poate oferi celor din jur o parte din fericirea noastră, arătându-le că ne pasă, că îi putem ajuta.

Un astfel de sentiment au experimentat și ucenicii Domnului **după Înviere**. Primele cuvinte ale lui Iisus, adresate femeilor mironosițe, după Înviere: „Bucurați-vă” și „Nu vă temeți” (**Matei 28, 9-10**). Câtă încurajare! Bucuria i-a însoțit pe Sfinții Apostoli și în ultimele zile petrecute de Hristos printre oameni și nu i-a părăsit nici după despărțirea de învățătorul lor. Aflăm, spre exemplu, că, **după Înălțarea Mântuitorului** Hristos la cer, toți s-au întors în Ierusalim cu „bucurie mare” (**Luca 24, 52**). Din nou, iată, fericirea devine o armă împotriva tristeții provocate de despărțirea de Cineva drag.

Un cuvânt de încurajare adresează mai târziu și **Sfântul Apostol Pavel**, când se adresează Filipenilor cu cuvintele: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul!” (**Filipeni 4, 4**), iar celor din Tesalonic cu: „Bucurați-vă pururea. Rugați-vă neîncetat. Dați mulțumire lui Dumnezeu pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Iisus, pentru voi.” (**1 Tesaloniceni 5, 16-18**). Ce cuvinte frumoase, pline de profunzime!

Și pe noi, ne pătrunde astăzi acest sentiment al bucuriei, întrucât, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom pune piatra de temelie unui **nou proiect**, atât de drag nouă: o **foaie parohială**. Și ce titlu mai potrivit îi puteam da acestei publicații decât „**Bucurați-vă!**”, încercând astfel să transmitem în aceste vremuri, o stare de bine, de încurajare, pentru că așa ne vrea și Dumnezeu: cu zâmbetul pe buze, cu nădejde în suflet. De aceea, cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți” (**Romani 12, 12**), ne vor însoți ca un motto, în fiecare săptămână, atunci când vom primi aici, în biserică, acest cuvânt scris.

Prin grija părintelui Marius Tabarcea, publicația va avea o **aparitie săptămânală**, și nădăjduim, prin aceasta să ducem la casele noastre, ca o liturghie după liturghie, sămânța Evangheliei Domnului Hristos. **Bucurați-vă!**

„Sărbătorirea Zilei Naționale este o datorie, chiar una de căpetenie”

Pr. prof. univ. dr. Ion Vicovan

”Cutremură Doamne, cenușa mucenicilor de ieri și alaltăieri - și din moaștele lor sfinte aprinde focul dragostei în inimile tuturor. Și lacrimile orfanilor și maicilor îndurerate, fă cu puterea Ta să se prefacă toate în stele de bucurie pe tăria cerului, sub cari azi neamul românesc dela patru vânturi, cu genunchii plecați îți joară din nou credință părinților noștri”. Acestea au fost cuvintele, pline de înflăcă-rarea credinței și de o aleasă simțire patriotică, rostite de episcopi, de preoți și de cei peste 100.000 de oameni adunați la Alba Iulia în data de 1 Decembrie 1918.

Biserica, în general, și Biserica Ortodoxă Română în special, s-a implicat activ și determinant în toate marile evenimente din istoria poporului român. De aceea Biserica noastră Ortodoxă a și fost numită în istorie ca fiind „Biserica neamului”, și de aici provine, probabil, și afirmația marelui poet Mihai Eminescu, anume că „Biserica este maica neamului românesc”. La 1 de-

cembrie 1918, Biserica s-a implicat prin ierarhii ei, prin profesorii de teologie, prin protopopii și preoții mireni, dar și prin simplii monahi și credincioși. A fost o acțiune la care Biserica a luat parte într-un mod foarte consistent și esențial în același timp.

Dintre cei care au avut un rol foarte important, l-aș aminti în primul rând pe Episcopul **Ioan Papp** al Aradului, de la care a și pornit această inițiativă a Unirii, apoi pe Episcopul **Miron Elie Cristea**, care pe vremea aceea conducea eparhia Caransebeșului și care va ajunge ulterior mitropolit primat și primul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, dar și pe episcopii greco-catolici din această perioadă, între care s-a remarcat **Iuliu Hossu** de la Gherla. Pe lângă aceștia, nu putem să nu-l menționăm și pe profesorul **Nicolae Bălan**, Mitropolit al Ardealului începând cu anul 1920. El a fost delegatul ardelenilor la Iași, oraș în care s-a aflat pentru o perioadă scurtă Guvernul României, pentru a vorbi cu autoritățile

românești și străine despre intenția românilor din Transilvania de a se uni cu „Patria Mamă”. [...] De la Iași a venit, așadar, ideea Unirii. Episcopul Ioan Papp, după cum am afirmat, a fost cel care a inițiat acest proces al reintregirii țării, ajutat de **Vasile Goldiș**, pe vremea aceea membru în consistoriul Episcopiei de la Arad, iar Episcopul Miron Cristea, pe lângă implicarea activă, a alcătuit o **rugăciune specială** care a fost rostită în ziua de 1 decembrie, în cadrul slujbei de Te-Deum, oficiată pe Câmpia de la Alba Iulia [...]. De asemenea, cei doi ierarhi au făcut parte din diferite structuri care au luat ființă la acel moment; Ioan Papp a fost ales în funcția de președinte al manifestărilor, iar Episcopul Miron Elie Cristea a făcut parte din delegația care, la 14 decembrie 1918, a adus actul de Unire la București.

Un rol important l-au avut și **publicațiile religioase** ale vremii, cum ar fi ziarul „Biserica și școala” de la Arad, cunoscutul „Telegraful Român”, „Gazeta poporului” de la Sibiu etc., iar protopopii și preoții au ajutat la constituirea acelor „comitete” pro Unire din toate orașele și satele țării. În concluzie, putem spune că Biserica a avut rolul decisiv în desfășurarea și înfăptuirea marelui eveniment. (Sursa: Doxologia.ro)

Sfântul Apostol Andrei, călător de la Marea Galileii la Marea Neagră

Arhimandritul Mihail Daniliuc

(continuare din pagina 1)

După Învierea și Înălțarea la Cer a Domnului și după Pogorârea Duhului Sfânt, **Apostolul Andrei a predicat cu multă feroare credința în Hristos, Mântuitorul lumii, în părțile Pontului, Bitiniei, Traciei și Scitiei, adică în Dobrogea de astăzi**. Există numeroase dovezi ce atestă prezența Sfântului Andrei în acest străvechi și arid pământ românesc, leagăn al creștinismului nostru: mărturiile Sfântului Ipolit, Episcopul Romei, ale scriitorului bisericesc Origen, iar în secolul al IV-lea, ale lui Eusebiu de Cezareea, apoi un Sinaxar al Bisericii Constantinopolitane ca -re înfățișează mai pe larg viața și martiriul Sfântului Apostol Andrei. Alături de ele, **misiunea de evanghelizare a scitilor** de către Sfântul Andrei o prezintă și alți scriitori bisericești de mai târziu. Astfel, monahul Epifanie, din secolul al VIII-lea, face referire la faptul că scitii au fost încreștinați de Sfântul Andrei. Istoricul bizantin Nichifor Calist (secolul al XIV-lea) subliniază că Apostolul Andrei a predicat în „pustiurile scitice”, adică și în ținutul Dobrogei. Lucrarea lui misionară în Dobrogea își găsește confirmarea și în tradiția populară, folclorul și toponimia locului: peștera Sfântului Andrei, pârâul Sfântului Andrei, colindul Sfântului Andrei. În vremurile în care Sfântul Andrei a ajuns în Dobrogea, Imperiul roman înglobase deja această regiune, astfel

încât daco-geții de la țărmul Pontului Euxin se aflau în plin proces de romanizare. De aceea am putea concluziona că predica Sfântului Andrei i-a vizat nu doar pe daco-geți, ci și pe romanii înstăpâniți aici. De altfel, tot ținutul balcanic L-a cunoscut pe Hristos și prin Andrei Apostolul, căci nu departe de Dunăre, la Odessos, Varna de astăzi, el l-a hirotonit episcop pe Sfântul Amplie, unul dintre cei 70 de ucenici ai Domnului. A propovăduit, de asemenea, în Tracia și la Bizanț, unde l-a pus episcop pe Sfântul Stahie, precum și în Macedonia, unde l-a rânduit episcop pe Sfântul Urban. Toți acești trei ucenici ai Sfântului Apostol Andrei se prăznuiesc în data de 31 octombrie. Având în vedere vecinătatea Dobrogei cu cetatea Odessos, nu este exclus ca episcopul Amplie să fi fost primul episcop al daco-romanilor din ținutul dobrogean.

Călător de la Marea Galileii la Marea Neagră, Sfântul Andrei rămâne pentru noi, românii, **Încreștinătorul, Ocrotitorul României**, deoarece a pus început creștinării strămoșilor noștri daco-romani. De aceea este considerat Apostolul românilor, bucurându-se de o deosebită cinstire nu doar la noi în țară, ci și în toată Ortodoxia răsăriteană.

Să-l rugăm, așadar, să ne ocrotească și să vegheze ca neamul românesc să nu se depărteze de Hristos și de lumina Evangheliei Sale. (Sursa: Doxologia.ro)

Despre bucurie, ca rod al Sfântului Duh

Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina

Bucurie! Cuvânt drag, cuvânt mult-dorit, cuvânt ce ai puțință de a mișca sufletele oamenilor, cuvânt ce arăți veselie, ce însemni bucurie curată, desfătare și plăcere duhovnicească. Bucurie! Cu ce cuvinte aș putea descrie simțământul pe care mi-l deștepti în inimă? Cu ce penel să-ți zugrăvesc chipul și în ce fel aș putea arăta tainica ta însușire? Nicio putere în mine nu poate descoperi taina ta [...].

Bucuria îmbată sufletul că o băutură divină și se face desfătare a sa mult-dorită. Bucuria face ca limba celui ce se umple de ea să fie mai dulce ca mierea; ea face să răsunе în inimă cânturi pe care buzele sunt neputincioase a le cânta; inima vorbește și buzele tac și se slujește în chip tainic ceea ce este mai presus de fire. Inima se bucură, fiindcă iubirea lui Dumnezeu s-a sălășluit într-ânsa. Inima se bucură, fiindcă se simte plină de binele cel mult-dorit. Inima se bucură, fiindcă a primit tainica încredințare că Dumnezeu o iubește. Inima se bucură, fiindcă pacea, liniștea și netulburarea domnesc într-ânsa. Inima se bucură, fiindcă L-a cunoscut în credință pe Domnul. Inima se bucură, fiindcă s-a încredințat în nădejde de bunurile viitoare. Inima se bucură, fiindcă în iubire L-a cunoscut de Domnul, care locuiește într-ânsa. O, bucurie sfântă! O, bucurie, desfătare și pregustare a Raiului! O, bucurie, ce prevestești dulceața cea negrăită! Pe tine te doresc, pe tine te caut și, pe tine dobândindu-te zălog aici pe pământ, să te cunosc și în ceruri, acolo unde este plăcerea nespusă a celor ce văd negrăita frumusețe a chipului lui Dumnezeu.